

Ombra enamorada

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Vaig començar a sospitar un dia que m'estava duxant. Mentre m'ensabonava el cap a consciència, ella romania immòbil. Va ignorar-me completament quan vaig agafar la mànega per esbandir-me l'escuma. Vaig sortir de la banyera, em vaig assecat d'una revolada, vaig saltironejar per encaixar-me dins els pantalons, i ella seguia estàtica, com si li fes mandra seguir-me. Estava lleugerament inclinada. Sospirava? Potser s'havia declarat en vaga?

Aquella tardor vaig enyorar-la molt. Els passejos entre la fullaraca i els bassals ja no eren el mateix. Qui més qui menys treia la seva ombra a córrer de bon matí, o l'arrossegava malenconiosa i fidelíssima fins que el sol es ponía, mentre que jo vagarejava com un ximple a qui han deixat plantat. A l'habitació, la buscava amb la llum del flexo, però no hi havia ni rastre de la silueta gegantina que m'havia acompanyat tantes nits de lectura. Ella seguia distreta, imprecisa, en qualsevol altre racó de casa.

Un dia la vaig espigar. Estava palplantada al safareig. Inspirava i expirava enmig dels perfums de detergent en pols i lleixiu Fragancias Marinas. S'havia quedat més prima; la meua roba li anava gran. S'arronsava d'espatlles i feia rodar el cap atzarosament. De vegades s'asseia a terra i només contemplava el bombo de la rentadora en marxa, com qui veu un mandala hipnotitzador. La meua ombra no era la de sempre.

Vaig parlar amb un metge d'ombres i em va dir que no hi havia cura, que l'amor freqüentment fa venir ganes de no fer res i de desatendre els deures quotidians més elementals. Que de cop i volta estem alliberats perquè hem trobat el que buscàvem no fora, sinó dins nostre, i que això dona una pau rara que provoca badalls, sobretot quan ve el fred en aquesta època de l'any, així com abúlia, beneiteria i somnolència en general. Doctor, vol dir que la meua ombra està enamorada? El metge, gargotejant uns papers, va fer que sí. Però de qui? Ah amic meu, vostè vol saber massa.

No puc dir que estigués gelós, però sí considerablement intrigat. A casa no hi vivia ningú més: no es podia pas haver enamorat de cap altra ombra. La de la veïna? No, això era absurd. Aquella ombra era malgirbada i desagradable. En què pensava, doncs? Què havia trobat, que l'encisava tant, quina mosca l'havia picat, que es passava hores fent postures com d'estàtua grega mentre jo mirava la tele mal afaitat i amb una manta als peus? Allò era com tenir a casa un paó presumit, un adolescent somiatruïtes, un artista bohemí que no et dirigeix la paraula.

Al cap de les setmanes em vaig haver de resignar a la nova situació, una mena de viduitat inesperada i enutjosa. Trampejava com podia les rialletes dels companys de feina i les mirades desconcertades de les criatures. Diuen que al paradís celestial tots serem cossos lluminosos, però jo he de reconèixer que em sentia desangelat sense la meua rereguarda fosca, sense el meu clarobscur, sense aquell carbonet entranyable que em dibuixava els contorns i em feia ser qui era malgrat tot.

No, no era gelosia —al cap i a la fi ella podia fer el que vulgués—, i tampoc no era —ara ja no— cap curiositat detectivesca. Era enveja. Enveja fonda i ronyosa, perquè jo m'escarrassava cada dia a aconseguir coses que ella simplement posseïa i celebrava. Jo feia mans i mànigues per ser a tot arreu, feia gep per l'estrès, em cargolava al sofà de pura insatisfacció, mentre ella exhibia la seva ataràxia estilitzada i fotogràfica.

I si tal vegada —pensava— la meua ombra havia fet una fuga quàntica en el temps i m'estava ensenyant com seria jo mateix en un futur no gaire llunyà? I si és veritat que els grans amors es poden pressentir i una part de l'ànima ja s'hi comença a posar bé? Potser el meu alter ego estava fent provatures ergonòmiques per deixar-hi entrar la felicitat? Una mena de gimnàstica de l'inconscient?

Consols fatuus. Il·lusions inútils. La pura realitat és que els papers tradicionals s'estaven capgirant d'una forma inquietant: jo anava enfosquint i llanguint sense remei, perdia relleu, volum, matisos, textures, en la mesura que ella guanyava caràcter, energia, misteri, atractiu indescriptible. Paradoxalment era ella qui irradiava vida i benaurança. Qui era l'ombra de qui?

Una nit d'hivern, baldat, em vaig empijamar i vaig apagar tots els llums, clac clac clac. Em va semblar que l'ombra remugava, així que li vaig deixar enceses les bombetes del pessebre perquè no desaparegués del tot, perquè existís una estona més. No sabia enraonar, però em va fer l'efecte que assentia com un animaló satisfet. Jo vaig anar al llit, mort de son, pensant tot de coses que havia de fer l'endemà.

A mitja nit em vaig aixecar a fer un riu i vaig aturar-me al menjador. L'ombra estava més serena que mai. Les

Ilumetes de colors li dibuixaven iridescències capricioses. Ara feia una silueta, ara en feia una altra. Ara se li veia una part, ara hi era tota. En aquell moment, el seu ser o no ser depenia d'aquelles quincalles elèctriques comprades en un basar xinès. Estava paralitzada mirant a través del finestral, de perfil perquè una ombra mai pot estar d'esquenes, de perfil entotsolat i abstret, i aleshores ho vaig entendre tot.

El metge d'ombres m'ho havia dit. Ens enamorem d'allò que s'assembla nosaltres i que a la vegada ens depassa sense mesura. Allò que podem contemplar però mai tocar del tot. Allò que dorm quan nosaltres estem en vigília i viceversa. Ella mirava a través del finestral, mirava aquella immensitat fosca que la feia sentir com a casa, de qui rebia tota la gràcia i l'encanteri. Amb qui mai es podia abraçar. Era ben clar. La meva ombra estava enamorada de la nit. Així que, pobre de mi, ja l'havia vista prou.